

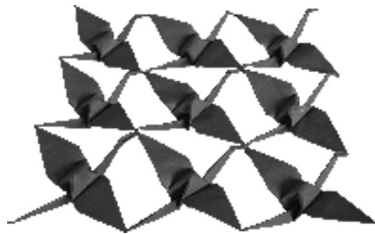

Rune Dahl

Leder:

Jakten på den pedagogiske origami

(Origami (fra japansk 折り紙 eller 折紙 (origami), «papirbretting») er kunsten å brette papir etter geometriske regler for å oppnå ønsket design.)

Tenk om det var så enkelt, at man ved en hånd vending, så å si, kunne ta blanke ark og forvandle dem til noe vakkert.

Til alle dere som har sverget eden til kunnskapsløftet: ”Jeg lover på tro og ære å formidle kunnskap!” Vi har problemer. Ikke nødvendigvis i forhold til leksikal faktakunnskap, det står jo i kunnskapsløftet, men formidling og dens resultater, har vi desidert problemer med.

Noen ganger (ofte) dukker det opp moteord som i sitt overforbruk gir et ubehag. Ord som annonserer den nye og eneste farbare vei. Ett av de siste jeg har vanskelig for å svelge er: EVIDENSBASERT.

I medisin ble uttrykket evidensbasert medisin (EBM) sannsynligvis først brukt av Professor Archie Cochrane i 1972. Målet med EBM var:

”Ved å bruke metoder fra vitenskapen og statistikk slik som meta-analyse av eksisterende litteratur, risiko-nytte-analyse og randomiserte kontrollerte forsøk, sikter EBM mot at leger skal ta velbegrunnede og gjennomtenkte avgjørelser i forhold til individuell pasientbehandling, ved hjelp av de beste eksisterende vitenskapelige data, men samtidig ta hensyn til den unike pasient.”
Wikipedia

Kritikken av EBM har vært nådeløs og en kan spørre seg om ikke evidensbasert pedagogikk også vil rammes. Om EBM skriver Tonelli, MR:

“Not as clearly recognized, however, is the gap that exists due to the fact that empirical evidence is not directly applicable to individual patients, as the knowledge gained from clinical research does not directly answer the primary clinical question of what is best for the patient at hand.” Tonelli

Er evidensbasert pedagogikk et forsøk på å overbevise oss om at noen, ved dette ord, kan påberope seg empirisk kunnskap og vitenskapelighet til å uttale seg om hvordan læring eller informasjonsutveksling foregår i forhold til den enkelte elev?

For oss som arbeider med å gi råd til andre, det være seg kommuner, lærere, PPT eller elever, er det et stadig tilbakevendende spørsmål, hvor sikre er vi på at de råd vi gir om tiltak er riktige? Har vi noen evidens?

Noen vil, kanskje med rette, søke tilflukt i ”dette er min personlige erfaring”, men personlig erfaring blir ofte et dekknavn for uviitenhet, når man blir presset til å forklare.

Det er kanskje slik at kompetansesentra og PPT er i en bransje der man forsikrer folk om at vår fortreffelighet er hel vare, uten at vi er sikre på at tiltakene virker?

Gjør vi nok i forhold til å undersøke om rådene vi gir virkelig kommer den enkelte elev til gode? Jeg tror ikke det, men jakten på den pedagogiske origami fortsetter.....

Rune Dahl